

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TOMA

GRIGORIE

Fața
de pe
nisip

E I K O N

București, 2018

Cuprins

Fața de pe nisip	7
Mie doar cuvântul	8
Conștiința atomului	9
Nu mă poți lovi.....	10
O naștere nouă.....	11
În ricșa unei idei.....	12
Faceți cu mâna	13
Trec pe lângă fața de pe nisip.....	14
Speranța sare-ntr-un picior	15
Povestea lui Bel-Ami.....	16
Întâmplările n-au viitor	17
A plecat cu capul plecat	18
Cavalcadă continuă.....	19
Aripile din umeri.....	20
Lumea necuprinsă în mine	21
Și totuși cât de bogat	22
De ziua poeziei	23
Ea va fi să fie tribușonul	24
Bunicul nepot	25
Petala de rubin.....	26
Vorbesc deci exist.....	27
Singur.....	28
N-are nevoie de cuvinte.....	29
Ca pe o pernă.....	30
Balul frunzelor.....	31
Godzila pe acoperiș	32
E doar o frecție	34

O să vii neplecând	35
Viața fierbe în baruri.....	36
Oglinda	37
Urmele din lut.....	38
Deasupra căderii.....	39
Trecutul din viitor	40
Doar de-o sută de ani.....	41
Zeița comunicării	42
Te întrebi.....	43
Mai degrabă cu minus	44
Nu trebuie decât să le întinzi mâna.....	45
Rătăcit pe Calea Lactee.....	46
Punctul Nemo.....	47
Coaja de nucă.....	48
Un <i>habitué</i>	49
Ființa cea mai depărtată de mine	50
Fața de pe nisip	51
Pe curbura cercului	52
Cuțu Stalin și răzburarea bunicului	53
De ce-am plâns la moartea lui Stalin	54
Ne umflăm în pene.....	55
Pereții care se-ntâlnesc la colț.....	56
De moarte sunt obosit	57
O beție cruntă	58
Trecere	59
Zâmbetul vieții	60
Precum zidul chinezesc	61
A trecut în amintire	62
De flori nici pomeneală	63
Memoria secunde.....	64
În pletele sălciilor	65
Trecerea pagului.....	66

Dă-mi mărul	67
Să nu-ți fie teamă.....	68
Pe notele elegiei	69
Ce dacă	70
Sensul alergării	71
Setea de viață.....	72
Zăpada de aur	73
Ca și când	74
Hărtoapele drumului	75
La povești cu fața de pe nisip	76
Îngerului meu bun	77
Sub pleoapa poeziei.....	78
Răvășiri	79
Versul de început.....	80
Nu mi-a cerut nimeni consimțământul.....	81
Țesător în silabe	82
Pe-o corabie de nucă.....	83
O nouă primăvară	85
În noaptea lucrurilor.....	86
Mă vei putea ierta.....	87

Fața de pe nisip

Nici nu mai știu dacă mai sunt
dacă mai sunt om sau altă enigmă cosmică
din moment ce pentru Foucault
omul nu există
este o invenție recentă o *față desenată pe nisip*
supusă dispariției
Oare vântul care mă va spulbera
nu va duce cu el nimic
din această față pe care o văd în oglindă
Oare toate oglinzile de pe pământ sunt mincinoase
Să fiu doar un discurs dominant
Da asta poate fi adevărat
pentru că mi-am legat viața ca înecatul de pai
de acest discurs
care a crescut în mine până la cer
precum planta din bobul vrăjit de fasole

Omul este ceea ce mănâncă se spune
scriitorul ceea ce scrie

Dar dacă ce scriu e pleavă în vânt
pământul îmi va recunoaște
fața de pe nisip?

Mie doar cuvântul

Unora le-a dat Dumnezeu
piatra
să elibereze lumea din ea
și s-o împietrească la loc

Altora culoarea și pânza
pentru chipuri și cadre
din ramele vieții

Altor unora le-a încredințat armonia
din trilul de privighetoare
pentru portativele auzului

Mie mi-a rezervat doar cuvântul
să încropesc imagini vizuale
pentru mintea nevăzătoare

Conștiința atomului

Mă situez între cele două mâini
în punctul de start al filozofiei transcendente
a lui Kant
Încerc să aflu unde sunt
în spațiul extern al lumii reale
după măsurătorile interne
Suprarealitatea poposește între mâna stângă și cea dreaptă
Corpul absoarbe toate direcțiile
concrete și imaginare
dintre cele două hotare
ale lumii dintre palme
Mă oripilează această lipsă de repere stabile
din conștiința atomului
Atâtea rătăcirii pentru o singură minte
pentru un singur trup

Nu mă poți lovi

Se aud gonacii cum bat
să mă aducă în țeava puștii
Alerg încotro văd cu ochii spre niciunde

Semnul alergării încă
nu s-a plămădit
în uterul iepuroaicei

Sunt tot mai aproape
cizmele vânătorului

Nici el nu știe
de ce mă vânează
Poate doar așa ca să-și probeze pușca
și tolba

Cad singur în capcană
Nu mă poți lovi
făcut una cu pământul

O naștere nouă

Un vânt subțire susură sub pleoapa
melcului
care încearcă să-și desprindă casa în iarbă
nu știu din ce motiv de amoc
Îmi așez palma în față-i să urce spre speranță
Am și eu o casă în spate îi spun
ridicându-l la înălțimea privirii
dar nu o pot lua cu mine decât virtual
Tu ești unul dintre fericiți
Atât de dezorientat mă simt
când încerc să-i las pragul în urmă
Se deschide o fereastră în zarea pădurii
melcul e chemat înapoi de o frunză
care-i face cu mâna
Îl așez pe ea și caut să-l conving
că a fost doar o iluzie efemeră
abandonarea cochiliei
Își glisează coarnele mici în semn de recunoștință
și se retrage în bivuac
Mă reîntorc pocăit în crisalida mea
pe care o recuz uneori din nevolnicie

Întoarcerea în locul natal
e o naștere nouă
deși melcul-om se încapățânează
să recunoască

În rișca unei idei

Îmi reazem gândurile
în cotul mâinelui

În fiecare zi mă las călcat
de roata galbenă

În rama ferestrei strada
pictează un tablou mișcat

Furnicile și-au luat mașini
de ultima modă
cu care circulă în mare viteză
între mușuroaie

Un gând al mâinelui coboară în frac
din tramvaiul cu cai
la stația terminus

Își continuă drumul spre bal
în rișca unei idei
la care pedalez spre nicăieri

Faceți cu mâna

Zâmbetul înflorit pe buzele crăpate
tot mai supus obnubilării
de mizeriile vieții

Sunt îndemnat să clamez
odată cu Lelouche:
Oprțiți planeta, vreau să cobor !

Dar cine mai poate opri bulgărele
să nu crească hrănit
de cădere

Mă rostogolesc peren
în prăpastie
deodată cu oile Domnului

Poate acolo jos
sub talpa iadului
este îngropat sensul lumii
în discursul dominant

Faceți cu mâna omenirii
când trece planeta
pe la fereastră

Trec pe lângă fața de pe nisip

Trec pe lângă mine față de nisip
ca pe lângă un străin
Niciun semn că m-aș recunoaște
într-un anume fel de mișcare a capului
când dau bună ziua

Nici măcar când sorb din cafea
cu zgomot
că n-am răbdare să se răcească
nu mă recunosc

Mă simt mai străin
decât străinul lui Camus

Nici nu mai știu când s-a întâmplat
prima dată să mă uit în oglindă
și să-l văd pe tata

Nimeni nu mi-a zis vreodată
că aș semăna cu el

Pare că mă strigă la masă
și eu sunt dus cu copiii la joacă
și am uitat de foame

Speranța sare-ntr-un picior

În sunetul fanfarelor de artificii
am sărit în barca lui 2018
Mi-am abandonat toate mizeriile
și mizericordiile
în epava anului expirat

Am făcut bine oare
să nu mai păstrez nimic
Îmi va da destul Noul An
Greu de răspuns

Speranța sare-ntr-un picior prin cameră
Se bucură ca un câine
la întoarcerea acasă
a stăpânului

Deziluziile tac chitic în sertarele bibliotecii
Cărțile scrise se citesc singure
la îndemnul speranței

Cele nescrise
scormonesc în cenușă
după vreun tăciune nestins

Povestea lui Bel-Ami

O fiică a Evei
cu fire de argint în păr
ademenită de șarpe
mușcă din măr
bea cucută
și ascultă
în cuvintele calpe
crezând cu ardoare

Donjuanul adamic
Bel-Ami
din ce pricini
nu se poate ști
râvnise la consoarta șefului său
și-o îmbrobodi pe aceea
nespus de rău

Ingratul după ce culese
merele fragede încă
pe alese
se plictisi de înamorată
și nu se mai vede
nici invitat la prânz
sau la serată

Șarpelui tânăr
cu musteți răsucite
îi căzuse cu tronc
nubila fată
lacrimile mamei înnebunite
nu-l mai întorc
niciodată

Întâmplările n-au viitor

Numai aici numai acum
îmi pot elibera pânzele în rafala vântoaselor
Dincolo rămâne doar austrul
surd la orice chemare
Oricâte încercări de scufundare în apele involburate
sunt sortite eșecului acolo
Da pentru că aici este tărâmul tuturor poveștilor
al tuturor basmelor adevărate
al tuturor războaielor pierdute
Numai aici numai acum
rugina roade oasele cuvintelor în voie
Dincolo cenușa tăcerii e aruncată în mare
Peștilor hulpavi le plac viețile nescrise
amintirile apocrife
Numai acolo numai atunci
întâmplările n-au viitor